

MVCRP00Z0N19

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 11. 12. 2013
podpis: [Podpis] 12. 12. 2013

V Praze dne 4. 12. 2013
Č.j.: MV-116088-5/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0088 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

.....
Vietnam, státní občan Vietnamu, trvale bytem
.....
(dále jen „žadatel“), zastoupen
advokátem, se sídlem 110 00 Praha 1 – Staré Město (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23.7.2013, čj. VS-334/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána dne 19.12.2012 u Úřadu městské části Praha 11. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 1.2.2013. Žadatel má povolený trvalý pobyt na území České republiky od 12.2.2004. Žadatel je ženatý a má tři děti, které jsou státními občany České republiky. Manželka je státní občankou Vietnamu a o státní občanství České republiky nepožádala.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný

Upraveno dne:

10 -12- 2013

[Podpis]

trestný čin a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, daní, odvodů a poplatků.

Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Požádal o její prominutí podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství, neboť na území České republiky žije nepřetržitě více než 20 let. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky žadateli neprominulo a konstatovalo, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky však není právní nárok. Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo pro neprokázání transparentnosti příjmů pocházejících z nájemního vztahu ve Vietnamu včetně jejich řádného zdanění.

II.

Žadatel prostřednictvím právního zástupce podal včasný rozklad, který následně dvakrát doplnil. V prvním doplnění namítá, že naplnil všechny rysy definovaného státního občanství jako trvalého, úzkého a pevného vztahu mezi žadatelem a Českou republikou. Naplnění takového vztahu spatřuje aktivitami zejména v oblasti společenské, kulturní a humanitární, tj. jako spoluzakladatel dětského divadla Minaret a režii dětských divadelních her bez nároku na honorář, výkonem funkce místopředsedy ve Svazu Vietnamců v ČR, jehož předmětem činnosti je integrace vietnamské komunity do české společnosti. Podpořil rozhodnutí tohoto svazu na vyčlenění příspěvku na humanitární pomoc českým městům postiženým povodněmi v letech 2002, 2012, 2013; naposled byla vyčleněna částka ve výši cca 320 tis. Kč na pomoc hlavnímu městu Praze. Dále je zakladatelem společnosti V... s.r.o., prostřednictvím které se podílí na organizaci kulturně společenských akcí a pod její záštitou cca 10 let jako šéfredaktor zabezpečuje vydávání týdeníků „Tuan Tin Moi“ (Týden nových zpráv) a „The Gioi Tre“ (Svět mladých). Prostřednictvím těchto týdeníků zprostředkovává čtenářům informace o dění ve Vietnamu a v České republice včetně příspěvků z oblastí stěžejních českých právních předpisů, zejména v oblasti pobytového a azylového práva pro účely lepší integrace vietnamské komunity do české společnosti. Týdeníky bezplatně zpřístupňuje i osobám vietnamského původu vazebně stíhaným nebo ve výkonu trestu odnětí svobody (distribucí do uprchlických zařízení a věznic). Žadatel dále poukázal na nezohlednění principu jednotného státního občanství v rodině uplatňovaného Ministerstvem vnitra v rámci zákona o státním občanství, neboť jeho děti, jak shora uvedeno, jsou českými státními občany. Domnívá se, že vztah mezi ním a Českou republikou je vztahem reálným, naplňujícím veškerá kritéria stanovená zákonem o státním občanství. Žádá ministra vnitra o přezkoumání napadeného rozhodnutí a o prominutí splnění podmínky

zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. V závěru rozkladu žadatel konstatoval, že právnímu zástupci nebyl zpřístupněn spis a své podání dále odůvodní v souladu s rozkladem podaným dne 8.8.2013 až po seznámení se se spisem. Ve druhém doplnění rozkladu žadatel prohlásil, že veškeré příjmy pocházející z nájemního vztahu byly ve Vietnamu řádně zdaněny a byly použity k financování životních nákladů žadatelovy rodiny. Tímto pokládá za dostatečně objasněnou transparentnost jeho příjmů z předmětných nájemních smluv, jejichž prosté kopie přiložil.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souladu s ustanovením § 47 správního řádu byl žadatel Ministerstvem vnitra informován o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byl žadatel poučen o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédl do spisu a vyjádřil se k podkladům rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhl jejich doplnění. Usneseními Ministerstva vnitra ze dne 11.4.2013 a 17.6.2013 bylo řízení o žádosti přerušeno a žadatel byl vyzván k odstranění nedostatků žádosti, tj. doložení listin a podkladů v dotčených usneseních výslovně uvedených (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství).

Při posuzování žádosti o udělení státního občanství je třeba vycházet především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností žadatele vůči České republice, a zda a jak dodržuje její právní předpisy. Z těchto skutečností vychází při rozhodnutí jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí žadateli o státní občanství vyhovět. Vychází se tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Při hodnocení integrace žadatele se přihlíží k jeho rodinným, pracovním a společenským vazbám.

V rámci správního řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zjišťováno, zda je možné žadateli prominout podmínku prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, neboť o její prominutí žadatel požádal z důvodů stanovených v ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra v rámci správního řízení o žádosti, respektive napadeném rozhodnutí, nezpochybnilo integrační hlediska a společenskou aktivitu žadatele ve smyslu pracovním a sociálním, ale zabývalo se naplněním důvodů pro prominutí dotčené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství. Ze spisu je zřejmé, že žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně 5 let a oprávněně se na jejím území zdržuje po dobu nejméně 20 let. Ministerstvo vnitra muselo hodnotit také, zda je naplněn skutečný vztah žadatele k České republice, jak vyplývá z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství. Tento vztah lze jednoznačně dovodit z integračních hledisek, mezi která náleží i dodržování českého právního řádu. V daném případě vznikla pochybnost, zda žadatel bude plnit povinnosti, které jsou vymezeny v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o státním občanství, tj. že bude zachovávat všechny zákony a jiné obecně závazné právní předpisy České republiky a z nich vyplývající povinnosti státního občana České republiky. Pochybnost vznikla mezi formálním plněním dotčených povinností, což dokládá potvrzení příslušných orgánů a jejich reálným plněním. Lze tak dovodit od zjištěného nepoměru mezi vykázanými zdroji příjmů žadatele podle potvrzení příslušných orgánů a vynaloženými reálnými náklady na výdaje společné domácnosti, kterou tvoří spolu s manželkou a třemi dětmi. Tuto pochybnost žadatel umocnil odkazem na svůj zdroj příjmů pocházející z Vietnamu. Žadatel na základě Smlouvy mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku je povinen takové příjmy předložit k daňovému řízení v České republice, ve kterém by prokázal jejich osvobození od zdanění v České republice, pokud by již byly zdaněny ve Vietnamu. Z daňových přiznání za rok 2010, 2011 a 2012 tato skutečnost nevyplývá (kolonka 29a Výše celosvětových příjmů – proškrtnuta).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu judikovaném v rozsudku pod č.j. 3 As 32/2005 – 51 je však třeba vzít v úvahu vlastní institut státního občanství, který je charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v České republice, která se projevuje v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu (každé žádosti cizince o udělení státního občanství České republiky) při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. V případě, že jsou podmínky uvedené ve shora citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky. Právě v této fázi

správního řízení nastupuje správní uvážení. Ministr vnitra v kontextu shora uvedeném, konstatoval, že žadatel jednoznačně neprokázal splnění daňové povinnosti v souvislosti se zdaněním příjmů ze zahraničí (Vietnamu). V důsledku této skutečnosti žadatel neprokázal završení své komplexní integrace do české společnosti, jak předpokládá institut udělení státního občanství České republiky v intencích zákona o státním občanství.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit

podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra neakceptoval námitku žadatele v souvislosti s uplatněním principu jednotného státního občanství v rodině, neboť jeho manželka je státní občankou Vietnamu a o udělení státního občanství České republiky nepožádala, a to i za předpokladu, že jeho tři dcery mají státní příslušnost České republiky.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

